

2. Pe acei „dramaturgi“ care scriu piese „ca să treacă“, „ca să meargă“ și „ca să plăcă“, adică piese utile doar propriilor lor carnete de CEC, rindurile mele nu o să-i facă să-și schimbe genul.

3. Iar pe dramaturgii care se chinuiesc greu cu adevărul — pentru că adevărul îl așezi greu pe hîrtie — și care își dau rar, cu zgîrcenie responsabilă, la iveală un text, text în care și-au pus propriile lor bucurii, îndoieli și întrebări, nici un interviu din lume nu-i va face să scrie mai repede și mai mult. Către ei se îndreaptă așteptările noastre.

LUCIAN GIURCHESCU

1. Scriu rîndurile de față în primele zile ale lui martie. Pînă la apariția lor va mai trece destul de mult timp. Și cum practica ne-o confirmă, nu de puține ori, într-un asemenea interval, se petrec adevărate „bulversări“ în repertoriile și în planurile teatrelor. Deci orice fel de planuri rămîn planuri, și cer cititorilor îngăduința de-a vorbi despre gînduri și perspective cu amendamentul de mai sus.

Am optat pentru înscenarea ultimei piese a lui Horia Lovinescu, deoarece o consider adevărată, incisivă, inteligentă și teatrală. Aș dori să montez o piesă de Dorin Moga și una de Paul-Cornel Chitic fiind convins că e datoria noastră de a-i aduce la lumina rampei pe acești debutanți valoroși. Voi pune în scenă ultima piesă a lui Băieșu, care se dovedește un partener extrem de agreabil, sensibil și deloc infatuat, și, în sfîrșit, aș vrea să conving un teatru să pună în lucru o piesă pseudo-istorică de Al. T. Popescu. E mult? Dar oare cite se vor împlini?

2. Urme de conformism găsești în toate, dar de asta n-a scăpat nici Molière. Îmi place adevărul lor (mă refer la piesele de mai sus), lipsa de prejudecăți, diversitatea. Dezideratele oamenilor de teatru? „E“ unul singur: piesa bună. Restul — povești pentru adormit copiii, pentru încîntat snobii, pentru autoreclama.

3. Da și nu. Mai degrabă nu. Regizorul este un angajat. Și nu primul. Înaintea lui îl avem pe administrator și avem planul financiar, apoi pe secretarul literar și cite o dată și pe alții. Poate așa e normal. Eu pot refuza texte proaste și propune texte bune, asta neînsemnînd că voi avea cîștig de cauză. Totuși încerc să ajut, să influențez, să mă bat. Cîteodată reușesc imediat. Cîteodată nici nu e nevoie de insistențe, cum s-a întîmplat — în principiu — cu o serie de piese scurte românești la „Nottara“. Cîteodată sînt total de acord cu opțiunea teatrului, ca în cazul *Opinie publice*.

Se spune că noi decidem. Poate n-ar fi chiar atât de rău.

4. Fenomenele cele mai promițătoare? Poate mai de grabă nume. Sorescu, Al. T. Popescu, Dorin Moga, M. Georgescu, L. Teodorescu, I. Naghiu, Chitic, etc., la care aş adăuga pe Băieşu (care nu mai e debutant, scriptic) şi cîţiva din consacraţi. Primii sînt pîndiţi de două primejdii :

a) — să nu fie jucaţi (şi aici şansele sînt foarte mari. LeŃca, pasivitatea, diversele combinaţii de culise putîndu-le pune cruce temporar sau definitiv)

şi

b) — să li se urce la cap înainte de vreme, să vizeze succesul cu orice preţ şi deci să devină „mari“, „tari“ şi nuli într-un timp foarte scurt.

HORIA LOVINESCU

În stagiunea 1967—1968, Teatrul „C. I. Nottara“ a prezentat în premieră *Lovitura* de Sergiu Fărcăşan — unul din marile succese ale anului teatral — şi spectacolul experiment *Cafeneaua Cameleonilor* de Dorin Moga. Pînă la sfîrşitul stagiunii vor mai fi prezentate după *O casă onorabilă* de Horia Lovinescu — şapte piese semnate de Leonida Teodorescu, M. Georgescu, I. Naghiu, I. Păunescu, Paul-Cornel Chitic, Dumitru Solomon şi Dorin Moga.

Din dramaturgia originală actuală, Teatrul „Nottara“ a menţinut dintre premiarele stagiunii anterioare *Jaguarul roşu* de P. Luscalov, *Petru Rareş* de Horia Lovinescu şi — spre insatisfacţia autorului şi a teatrului, dar determinaţi de cauze diferite — *Patimi* de Paul Everac. În total 11 nume de autori — slavă domnului încă în viaţă — în repertoriul unei singure stagiuni.

În ceea ce priveşte stagiunea viitoare, teatrul va continua să concentreze o atenţie mărită şi, nădăjduim, mai organizată asupra dramaturgiei tinere şi de debut.

Pentru că mi se cere opinia despre calitatea literaturii dramatice româneşti actuale sînt bucuros să-mi pot exprima încăodată în scris părerea că *Iona* lui M. Sorescu e o capodoperă.

De vreo doi ani nu mai e cazul să ne văicărîm. Se serie divers, mult şi deseori bine. Dificultăţile pe care le întîlneşte literatura dramatică de azi nu ţin de producţie, ci de înţelegerea şi promovarea ei.